

Om Rentebevilling i noget Tilfælde er søgt, men ganske nægtet, vil ikke kunne oplyses uden en meget vidtløftig Gennemgang af Ministeriets Journaler siden den 1. April 1921; saa vidt det i Øjeblikket kan ses, har et saadant Tilfælde ikke foreligget, men af det foranstaaende vil fremgaa, at Ministeriet paa forskellig Maade har stillet Betingelser for at værne om Debitorernes Interesser.

I Gensvar paa det ærede Udvalgs Forespørgsel om Forholdene i Norge og Sverige kan oplyses, at der hverken i nugældende norsk eller svensk Ret findes Regler, der foreskriver en bestemt Grænse for Rentefoden ved Udlaan mod Pant i fast Ejendom; de i tidligere Tid i saa Henseende gældende Regler er i Norge ophævet ved Lov af 29. Juni 1888 og i Sverige ved Lov af 28. September 1907. Derimod forefindes i begge de nævnte Lande Lovbestemmelser, svarende til de i § 1 i dansk Lov Nr. 242 af 8. Maj 1917 om Retshandeler paa Formuerettens Omraade indeholdte Regler, der, naar Betingelserne herfor i øvrigt er til Stede, vil kunne finde Anvendelse paa Gældsforhold af den her omhandlede Art, hvor Kreditor har betinget sig en Rente, som ligger højere end den for Laan mod Sikkerhed i fast Ejendom sædvanligt stipulerede; den paagældende norske Bestemmelse findes i ovennævnte Lov af 29. Juni 1888, den svenske i en Lov af 11. Juni 1915, der i saa Henseende afløste svenske Lov af 14. Juni 1901.

Kragh.

Topsøe.

Folketingets Udvalg vedrørende Forslag til Lov
om Rentebevillinger.
